

ούρης, αφού δεν μπορούσε ν' άρνηθῆ, έκαμε πώς εύχαριστήθηκε για τὴν τιμῆ. Τί νά κάνει;

— Πρόσεχε, τοῦ λέει ὁ Βασιλεὺς πρὶν νά φύγῃ. Ἡ Μαριόλα εἶνε παμπόνηρη! θά σαρπάξῃ χωρίς νά τὸ καταλάβῃς.

— Ὡ! μὴ σᾶς μέλη, Βασιλιά μου, λέει ὁ Νιαούρης, μετὴν οὐρὰ δολοφθῆ. Ἡ Μουγγρῆ εἶνε βέβαια χονδρὴ καὶ δυνατή, ἀλλὰ τὸ χονδρὸς καὶ ἡ δύναμη δὲν φθάνουν, καὶ ἐπειτα ἡ Μουγγρῆ κάνει καμμιά φορά μεγάλας κουταμάρες, ὅπως ξέρουν ὅλοι. Δόξα σοι ὁ Θεὸς βρίσκονται ἀκόμη, πιστεύω, ζῶα ποὺ ἔχουν καὶ λιγάκι μυαλό στὸ κεφάλι τους. Καὶ ὁ Νιαούρης ἐκορδόνετο καὶ περπατοῦσε μετὴ μύθη ψηλά.

Ἄρχισε νά βραδυάζῃ, ὅταν ἔφθασε εἰς τὸν Πύργο τῆς Μαριόλας. Ἡ Μαριόλα καθότανε εἰς τὸ περίβλι τῆς κι' ἐγάλευε. Καθὼς εἶδε τὸ Νιαούρη, ἐσηκώθη καὶ ἔκανε μιά μεγάλη ὑπόκλιση.

— Καλῶς ὦρισε, καλέ μου φίλε, τοῦ λέει. Πῶς αὐτὸ τὸ καλὸ;

— Ὁ Βασιλεὺς σέ διατάζει καὶ δεύτερη φορά, νά παρυσιασθῆς εἰς τὴν δικαστήριον καὶ νά ὁμολογήθῃς γιὰ τῆς κατηγορίας ποὺ ἔχουν πῆ ἐναντίον σου, λέει μετὰ σοβαρότητα ὁ γάτος.

— Γιὰ τῆς κατηγορίας ποὺ ἔχουν πῆ ἐναντίον μου; (καὶ ἔκανε τάχα πῶς ἀπόρησε. Χωρὶς ἄλλο κάποια παρεξήγησι συμβαίνει). Κατὰ τάχα. Μερικοὶ κακοηθέστατοι θά ἐσφίθησαν λίποτα ψευτιές ἐναντίον μου, μόνον καὶ μόνον γιὰ νά ξεπλανέψουν τὸν Βασιλεῖα. Ἐννοεῖται ὅτι ἐγὼ θά πάω νά παρυσιασθῶ. Θά φύγωμε μαζὶ αὐριο πρωτὶ πρωτὶ. Θάχω τὴν εύχαριστήσιον νά σοῦ προσφέρω κριββὰν μέσα εἰς τὸ σπίτι μου;

— Δὲ νυστάζω ἀκόμη, λέει ὁ Νιαούρης, κατευχαιστημένος ποῦ ἡ Μαριόλα δὲν τοῦφερε καμμιά ἀντίστασι, καὶ ἀρχίζοντας νά σκέπτεται ὅτι μποροῦσε, πραγματικῶς νά εἶχε δίληρο ἢ Ἄλεπού σὲ ὅσα ἔλεγε γιὰ τὰ ἄλλα ζῶα.

(Ἔπεται συνέχεια)

KIMON ALKIDHS

ΑΠΟ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

Σωροὶ ἀπὸ ἀρβύλας, ὑδροβοχίτα, σιτιοδόχας, χιτιῶνα, περισκελίδας κ.τ.λ. κ.τ.λ. γεμίζουν τὸν θάλαμον τῆς Πεδινῆς. Ἐνας ἕνας οἱ ἐφεδρὸι, ἄλλοι με νησιώτικη βράκα, ἄλλοι με γτουλακᾶ Μενιδιάτικο, ἄλλοι με παναμά καὶ λευστρίνι, πετοῦν μαζὶ με αὐτὰ τὴν ἐλεύθερη ζωὴ τοῦ πολίτου καὶ περιβάλλονται τὸ χαλὶ καὶ μαζὶ με αὐτὸ τὴν ὑπομονὴ καὶ αὐταπάνησι τοῦ στρατιώτου. Παλῆδες γνωριμίες με πρόσωπα ληρομνημένα ἕως τῶρα, ἀνανεώνονται καὶ κάπου κάπου ἀκούεται καὶ κανένα φιλί.

— Βρὲ Κουλοχέρη!! Βρὲ νανάά!!
— Βρὲ!!... Τί γίνεσαι μωρέ; Τί χαμπάρια;..

— Νά καὶ ὁ Παρδιογιάννης!! Νά καὶ ὁ Προκοπίου!

Στὸ βάθος τοῦ θαλάμου ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ ἐπιλοχίας καταγράφουν τοὺς ἐφεδρὸς καὶ καθένα; ἀπ' αὐτοῦ; ἔχει νά τοῦ ζητήσῃ μιά χάρι.

— Ἐμένα, κύρ λοχαγέ, νά μάφισῃς με τὸν ἀδερφό μου,
— Καλά, σὲ ἀφίνω.

— Ἐμένα, κύρ λοχαγέ, —λέγει ἕνας ἐφεδρὸς λοχίας πολὺ παλαιός, — νά με κατατάξῃτε μάχιμον, ἀρχηγὸν πυροβόλου.

— Μὰ δὲν ξεῦρεῖς τὸν χειρισμὸν τῶν νέων πυροβόλων.

— Θά τὸν μάθω.

— Εἶνε ἀδύνατον νά τὸν μάθῃς τόσον γρήγορα. Θά σὲ κατατάξω εἰς τὰ μεταγωγικά.

Καὶ ὁ παλαιὸς λοχίας φεύγει παραπονεμένος.

— Ἐμένα, κύρ λοχαγέ, νά με κατατάξῃς στὰ καζάνια — λέγει καὶ ὁ πυροβολητῆς Τσαμπίρης; — Ἐῦρω, κύρ λοχαγέ, καὶ μαγειρεύω ὄραϊα.

— Καλά, θά ἰδοῦμε.

Καὶ ὁ Τσαμπίρης φεύγει εύχαριστημένος μετὴν ἐλπίδα ὅτι θά γίνῃ μάγειρος. Κάποιοι ὅμως τοῦ λέγει, ὅτι ὁ μάγειρος διατρέχει εἰς τὸν πόλεμον τὸν μεγαλύτερον κίνδυνον, διότι οἱ Τούρκοι θά βλέπουν τὸν καπνὸ τοῦ μαγειρείου καὶ θά πυροβολοῦν ἐκεῖ. Ἄλλος τοῦ λέγει ὅτι τὰ καζάνια τοῦ πολέμου εἶνε τόσον μεγάλα, ὥστε ἀν γλυστρήσῃ κανεὶς καὶ πέσῃ μέσα, ἀλλοίμονο ἀπ' αὐτόν, καὶ ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε νά τοποθετηθῇ εἰς τὰ τοπομαχικά πυροβόλα, τὰ ὁποῖα κρύπτονται ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὰ βουνά. Καὶ ὁ καυμένος ὁ Τσαμπίρης; τρέχει εἰς τὸ λοχαγὸ νά τὸν κατατάξῃ εἰς τὰ τοπομαχικά. Ὁ λοχαγὸς τοῦ δίνει μιά δυνατὴ κατὰ δα καὶ ὁ Τσαμπίρης φεύγει ἀτηλησιμένος περὶ τῆς ζωῆς του.

Καυμένε Τσαμπίρη, πολὺ ὀλίγον ὀμειάζεις με τὸν μέγαν Ναπολέοντα!..

Θά σᾶς ἔγραφα καὶ ἄλλα, ἀλλὰ ὁ σαλπικητῆς σημαίνει «λοχίας» καὶ εἶμαι τῆς ὑπηρεσίας.
Χαίρετε.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ
"Ἐφεδρὸς λοχίας τοῦ Πυροβολικοῦ."

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου

ΗΓΑΙΝΕΙ κανεὶς ἀπὸ τὸ σπίτι σας στὸν πόλεμο; ἔρωτῶσα προχθὲς μίαν φίλην μας:

— Ὁχι, μὴ ἀπεκρίθη μόνον ἔξαδέλφια.

— Ὁ ἀδελφός σας εἶνε ἀκόμη μικρός...

— Μόλις ἔκλεισε τὰ δεκαεπτὰ. Ἀλλὰ ξέρετέ, θέλει καὶ καλά νά πάῃ ἐθελοντής.

— Ἐθελοντής;

ἀπὸ τώρα; στρατιώτης; ἀλήθεια;

— Ναι. Ἐχει ἕνα ἐνθουσιασμό!..

— Κι' ὁ πατέρας σας θά τὸν ἀφίσῃ;
— Ὁχι βέβαια. Στὸ τέλος ὅμως, ἀν τὸν καταφέρῃ... Ἐπειτα, φοβερίζεῖ ὅτι θά φύγῃ ρουφά.

— Αὐτὸ θάτκν χειρότερο.

— Ἐτοὶ νομίζω κ' ἐγὼ. Γι' αὐτὸ εἶπα τοῦ μπαμπᾶ, ὅτι ἀν ἐπιμενῇ πολὺ, καλλίτερα νά τοῦ δώσῃ τὴν ἀδεία.

— Μὰ θά τὸν δεχτοῦν τόσο μικρός;

— Ἐξέριτε, ἔχει μπόι, καὶ τὸ μυστᾶκι τ.υ ἰδρώνει καλά. Ἐλπίζει νά τὸν πάρουν οἱ φοιτηταί. Ἄν τὸ καταφέρῃ νά τρυπώσῃ, θά πάῃ με τοῦς φοιτητάς.

— Εἶνε πολὺ εύχαριστο νά βλέπῃ κανεὶς τόσο ἐνθουσιασμένα παιδιὰ.

— Τὰ παιδιὰ εἶνε πάντῃ ἐνθουσιασμένα. Τὸ ζήτημα εἶνε νά ἐνθουσιαστοῦνται κ' οἱ μεγάλοι.

Τὴν ἐπαύριον αὐτῆς τῆς συνομιλίας, ἐνθ' ἐπερνεῦσα ἀπὸ τὰ Χαντεῖα, συνήτησα τὸν ὑποψήφιον ἐθελοντήν. Εἶχα νά τὸν ἰδῶ καιρόν, — ἔλειπεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, — καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἐδυσκολεύθηκα νά τὸν ἀναγνωρίσω. Εἶχε ψηλώσῃ, εἶχε κάμη ἀρκετὸν μυστᾶνι καὶ τὸ ὄφρος του ἦτο ἀλλοιώτικον. Θά τὸν ἐπαίρνε κανεὶς γιὰ μεγάλο, ἀν δὲν τὸν ἐπρόδιδεν ἡ ναυτικὴ, μαθητικὴ τοῦ βλοῦζα.

«Εἶδα χθὲς τὴν Οὐρανίαν καὶ μὴ τὰ εἶπε, ἤρχισα νά τοῦ λέγω. Ὡστε λοιπὸν ἐθελοντής, ἔ;

— Ἐθελοντής, μάλιστα...

— Μὰ θά πᾶς, ἀλήθεια;

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΗΣΙΟΤΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS)
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ'
ΑΙ ΑΝΗΣΥΧΙΑΙ ΤΟΥ ΣΑΡΔΑ
Ποῦ εἶνε ὁ Πέτρος;

Ὁ ὠραίος Ἀνδαλούσιος εἶχε παρακολούθησῃ μακρόθεν τὴν πρώτην ἐνέργειαν τῶν μπράδων του.

Φοβηθὲς μήπως ὁ νέος ἤθελε δραπέτευσῃ, εἶχε φρονίσῃ τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο ἄλογα καὶ εἶχε τραθήξῃ τὸ ἄλλο μακρυ. Ἐκεῖ τὸ ἐπεδίκλωσε, τὸ ἔδεσεν ἀπὸ ἕνα πάσσαλον ἐμπηγμένον εἰς τὴν γῆν καὶ, διὰ νὰ τὸ ἐχῆ εἰσιμον εἰς ἀνάγκην φυγῆς, τοῦ ἐπέσασεν εἰς τὸν λατρὸν ἕνα σακκούλι με κροθὴν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν τὸ ζῶον ἔρωγε μ' εύχαριστήριον.

Σιγά-σιγά ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πούλπεριαν. Ὁ Ἀντώνης ἐφαίνετο κοιμισμένος.

Ἐπιπρὸ ἀνισυχία τὸν κατεῖχε. (Σελ. 383, στ. 6.)

νος εἰς μίαν ἄκρην. Ἐβάθησε κοντὰ τοῦ κ' ἐζήτησε ρακὴν.

Νυσταλέα ἡ ταῖνα τοῦ ἔφερε τὸ ποτὸν κ' ἐπέστρεψε νά κοιμηθῇ εἰς τὴν θέσιν τῆς, καθισμένη καὶ μεταχειριζομένη τοὺς βραχίονας ἀντιπροσχεφαλαίου. Ἐνας ἕνας, οἱ γκῶσοι ἐξηπλώνοντο εἰς τὰ ρεκάντα των, ἄλλοι κατὰ γῆς, ἄλλοι ἐπάνω εἰς τὰ τραπέζια καὶ τοὺς πάγκους.

Ὁ Σάρδας ἀνεζήτει διὰ τοῦ βλέμματος τὸ θυμὰ του καὶ τὸν συνένοντόν του. Δὲν ἔβλεπεν οὔτε τὸν εἶα, οὔτε τὸν ἄλλον. Ὁ Πάντσος εἶχε σκοτώσει ἀρά γε τὸν Πέτρον;

Ἐπὶ τὴν ἀνισυχία τὸν κατεῖχε. Ἄλλ' ἰδοῦ, ἕνας ἄνθρωπος εἰσέδυσεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ διὰ νεύματος ἀρνητικῶς τὸν ἔκαμε νάνησυχῆσῃ περισσότερο. Ἦτο ὁ Πάντσος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀπαισία μορφή ἐμορτύρει τώρα δεινὴν ἀμνηχανίαν.

Τὸ νεῦμά του ἐσημαίνει ὅτι δὲν κῆρε...

τὸν Πέτρον καὶ δὲν ἠμπόρεσε νά τοῦ κάμῃ τίποτε. Ποῦ ἄρα γε νά ἦτο; Ὁ Ροδετικὸς εἶχε παρατηρήσῃ, ὅτι ὁ κύρ Ἀντώνης ἐπροσάταυε τὸν νεαρόν Γάλλον. Αὐτὸς ἴσως θά τὸν εἶχε στείλῃ νά κοιμηθῇ κάπου. Ἀλλὰ ποῦ; Καμμία κατοικία δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ εἰς ἀκτίνα πολλῶν λευγῶν...

Τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νά τὸν κάμῃ συνένοχον. Ἐπιτέλους ὁ πουλπέρος κάθε ἄλλο ἦτο παρὰ ἄνθρωπος ἀμέμπτου φήμης. Πολλάνκις τὸ αἶμα εἶχε βάψῃ τὸ ἔδαφος τῆς αἰθούσης, ὅπου εὕρισκοντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην, χωρὶς ὁ ἰδιοκτήτης νά διαμαρτυρηθῇ καθόλου. Διατί τάχα τώρα θά ἐγνίστο πλέον εὐσυνείδητος;

Ὁ Σάρδας εἶχε μαζὶ του τὰ πεντακόσια πιάστρα, τὰ ὁποῖα εἶχε πάρῃ ἀπὸ τὴν ζώνην τοῦ σκοτωμένου μπράδου του.

— Τί τοῦ ἐχρειάζοντο πλέον; — Τὸ ποσὸν αὐτὸ ἠμποροῦσε νά σκανδαλίσῃ τὸν πουλπέρον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαίνετο πλούσιος.

— Ἀντώνη! τοῦ ἐφώνασεν ἔξοφνα ποῦ εἶνε ὁ σύντροφός μου, ὁ μικρός Γάλλος ποῦ ξέρεῖς; Μὴν τὸν εἶδες;

— Ὁχι, ἐμυρμούρισε ὁ πουλπέρος δὲν ξέρω ποῦ ἐπῆγε βγήκε ἀπ' ἐδῶ πρὸ δύο ὥραν.

— Μὰ δὲν μερεῖ νά πῆγε πολὺ μακρυὰ ἄλογα εἶνε δῶ.

— Ποῖός ξέρεῖ! μπορεῖ καὶ νά τὸν κτύπησε κανένας. Ἡ πάμπα ποτὲ δὲν εἶνε σιγουρη, κ' ἀπόψε μάλιστα ποῦ ἐγειναν τόσα παρατρέγωδα.

— Θά εἶδα εύχαριστῶς ἕνα καλὸ γρηματικὸ ποσὸν εἰς ὅποιον θά μποροῦσε νά με πληροφόρησῃ. Προσπάθησε λοιπὸν νά τὸ κερδίσῃς.

— Ἐξηγηθῆτε καλλίτερα.

— Ἄκουσε, κύρ Ἀντώνη; Δίδω πεντακόσια πιάστρα ἔσοποιον μοῦ ἀποδείξῃ πῶς τὸν ἐσκότωσαν, καθὼς εἶπες, καὶ πῶς ἐπιτέλους τὸν ξεφορτώθηκα.

— Τώρα κατάλαβα. Πολὺ καλά. Ἄγριο θά σᾶς πῶ. Μὰ τί ἔχετε σεῖς μαζὶ του; Ἐξέριτε, ἀλήθεια, ποῦ εἶνε ὁ πατέρας του;

— Ναι, ἀλλὰ δὲν θέλω νά τὸ μάθῃ. Γι' αὐτὸ θέλω νά βγῇ ἀπὸ τὴ μέση.

Λοιπὸν, ἀναλαμβάνεις;

— Ἄβριο τὸ πρῶτὸ εἶνε τελειωμένος.

— Ἀλήθεια;

— Ναι, μὰ πρέπει νά συνεννοηθοῦμε.

Ποῦ τὸν πηγαίνετε;

— Πευθενά. Μ' ἐνοχλεῖ. Τὸν ἐφῆρα εἰς τὴν πάμπα, μετὰ τὸ σκοπὸ νά μείνῃ ἐδῶ.

— Καλά. Καὶ τί ἀποδείξει σᾶς χρειάζεται, γιὰ νά μοῦ δώσετε τὰ πεντακόσια;

Α. ΓΡ. Κ.

— Θα ήθελα να έβλεπα με τα μάτια μου το πτώμα...

— Γιατί όχι; είπε γελών σοφιστικώς ο 'Αντώνης' αν τον σκοτώσω ένα δυό μίλλια μακριά απ' εδω, 'πρέπει να σ'ας τον φέρω πισοκάπουλα;...

— Αλήθεια, είναι αδύνατο. 'Ας είναι, έχω εμπιστοσύνη. Θα μου έρριθής και θα σε πιστεύσω. 'Επειτα, αν με γελάσης...έγω ξέρω να εκδικηθώ, προσέθεσαν ο 'Ανδραλούσιος με την θωπευτική του φωνήν. Τώρα πάμε να κοιμηθούμε, γιατί σκουνοφυλά από τη νύκτα και αύριο έχουμε δουλειά.

'Επήγε κ' έπηρε το ρεκάντο του, το εξέδιπλωσαν επάνω εις ένα τραπέζι και έξηπλώθη ως άνθρωπος συνειθισμένος εις όλα, διότι γρήγορα απέκριθη και, αυτήν την φοράν, αληθινά.

Υπνος καλώς φρουρημένος.

Ο κύρ 'Αντώνης έμεινε εκεί, προσποιούμενος κατά την συνήθειάν του ότι κοιμάται, αλλά πραγματικώς παρατηρών και συλλογιζόμενος.

«'Επρεπε να τον πνίξω τώρα που κοιμάται, έλεγε καθ' εαυτόν' έτσι θα έτελείωναν δια πιά γρήγορα' μα έλα που φοβάμαι μήπως 'ετό έξής θα βλέπω δυό φαντάσματα αντί ενός! 'Οχι' να σκοτώση κανείς υπερασπιζόμενος τη ζωή του, δεν είναι τίποτα' αλλά δεν θα ξανασκοτώσω ποτέ άνθρωπο που κοιμάται».

Η κανονική αναπνοή του Σάρδα έφθανεν έως ταυτιά του, με όλα τα ήχηρα ροχαλισματα των γκώσων που έκοιμώτο σκορπισμένοι εις όλην την αίθουσαν.

«Καλώς πελάτης αυτός ο μαρμαρινός! έξηκολούθησε να σκέπτεται ο πουλπέ-

ρος' ήλθε και πέσου, και δεν ήταν πρώτη του φορά. Πάντα έρχεται με λάπιοι που δεν ξαναγυρίζει πίσω. 'Αν ήταν τρόπος να μ'ην ξαναγυρίση τώρα κι' αυτός!»

'Εσυλλογίσθη ακόμη αρκετήν ώραν και επιτέλους έφθασεν εις κάποιον συμπέρασμα:

«Ναί, αυτό θα κάμω. Θαρίσω το μικρό μου Παρισιάνο να κοιμηθώ ακόμη τρεις ώρες. 'Επειτα, πρωί-πρωί, θα τον ξυπνίσω και θα τον έξαποσταίλω με δυο τρεις απ' αυτούς τους γκώσους, που τούς έχω εμπιστοσύνη. Θα του δανείσω το δικό μου άλογο, για να μπορέση, αν του συμβή τίποτα στο δρόμο, να ξεφύγη εύκολώτερα. 'Αμα φθάση σε κανένα μέρος σίγουρο, οι γκώσοι, οι θά μου φέρουν πίσω το άλογό μου. Μ' έχουν ανάγκην και δεν πιστεύω να με γελάσουν. Τώρα είμαι ήσυχος και ηγαίω να κοιμηθώ εύχρηστημένος. 'Απόψε δεν είδα το φάντασμα ούτε αναγκάσθηκα να μεθύσω».

Και ο 'Αντώνης, με φυσιογνωμίαν πραγματικώς διαφορετικήν, έπέροσεν εις το μαγειρείον, έσήκωσεν εν είδος παραπετάσματος από σκούρον πανί, που έκρυπτε τελείως την ύβαν της καμπίνας του, και εισήλθε σιγά.

'Υπό το φάος της λυχνίας είδε τον Πέτρον, ο οποίος έκοιμώτο βαθύτατα με το μείδιμα εις τα χείλη.

«Τι ώραίο παιδί! έσυλλογίσθη ο 'Αντώνης παρατηρών τον κοιμώμενον έφηθον' τί ευγενική και αγαθή φυσιογνωμία! 'Ετσι ήταν κι' ο φίλος μου, και όμως τον έσκοτώσα. Και από τότε, πάντα, πάντα τον βλέπω μπροστά μου, με την ανοικτή του πληγή και με το βλέμμα του ετοιμόθυστο και γεμάτο παράπονο... Σήμερα, για πρώτη φορά, δεν τον βλέπω. 'Αλλά είναι και η πρώτη φορά που κάμνω ένα καλό. 'Ο άλλος μου δίνει πεντακόσια πιάστρα, για να σε μαγειρώσω στον ύπνο σου,

δυστυχημένε μικρέ! 'Οχι! 'Εγώ θα έδινα ό,τι έχω και δεν έχω, για να σε γλυτώσω από τα χέρια του!»

'Ετοίμασε την σίωρην του, κατεκλίθη και απέκριθη ήσυχως, βίβαιος ότι θα έξυπνούσε την ώρα που ήθελε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ' ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΙ

Η φυγή

Μετά δύο ώρας, ο κύρ 'Αντώνης, ξεκούρασμένος, εύχρηστημένος, έπήδησεν από την αίωσαν του, την όποιαν έτόλιξε και έκρέμασεν εις τον τοίχον δια νόστιμη περισσότερο εύρωχώραν εις τον θαλαμίσκον.

'Εξαιρετικώς, σήμερα, αυτός ο μεθυσος, ο αποκτηνωμένος, ο όποιος είχε διακόψη πλέον πάνσαν σχέσιν με την καθαρότητα έδίδισε την κεφαλήν του εις μίαν λεκάνην και

«Ο Πέτρος άγκάλιασε τον γηραιόν Γάλλον...» (Σελ. 385, στ. γ')

έσκαπούισε πρόσωπον και χέρια. 'Επειτα συνεπλήρωσε την έσωτερικήν αυτήν επανάστασιν, κτενίσας επιμελώς τα μαλλιά του και τα γένεια, — πράγμα το όποιον τον έκαμε σχεδόν άγνωρίστον.

Τότε μόνον ήγγισε τον άϊλον του Πέτρου, ο όποιος ανεπήδησεν.

— Ποιός είναι; έψιθύρισε. 'Α, εισθε σεις; Σηκώνομαι άμέσως, εύχαριστώ.

'Ανεκάθησεν εις την αίωσαν του κι' έκτύταξε καλλιτέρως τον πουλπέρον.

— Μπα; πώς είθε σήμερα έτσι; τον ήρώτησε' σαν ν'άλλάξατε...

— Ναί, απέκριθη εύθύμως ο κύρ 'Αντώνης' σήμερα έφρόντισα να κάμω λίγη πωαλέττα, που είχα χρόνια και καιρούς. Κ' έγω ό ίδιος άπορώ γι' αυτό. 'Ισως ή εύχαριστήσις που αισθάνομαι για το καλό που σου κάνω, μ' άλλαξε. Ναί, είμαι πολύ εύχαριστημένος. Μου φαίνεται σα να σε γνωρίζω από καιρό κι' αισθάνομαι για σένα αγάπη παρική. Και όμως δεν σε γνωρίζω παρ' από χθές το βράδυ.

— Το καλό που μου κάμνετε, άνοιγει την καρδιά σας που ήταν κλεισμένη και διπλοκλειδωμένη, απέκριθη ο Πέτρος, τείνων προς τον 'Αντώνην την χείρά του. 'Ο πατέρας μου μου έλεγε πάντα, ότι τίποτε δεν προξενεί τόση εύτυχία

'ετόν άνθρωπο από το καλό που κάμνει 'ετόν άλλο.

— Καλός άνθρωπος θα ήταν ο πατέρας σου...

— «Ω, μη λέτε (θα ήταν)! είπε με θλίψιν ο νέος' έγω είμαι βέβαιος ακόμη, ότι ζή και θα τον εύρω. 'Αν ήταν πεθαιμένος, δεν θα είχα τόση έλπίδα...

Ο 'Αντώνης δεν απέκριθη εις αυτό. Προς τι να τον λυπήσας; 'Ητο τόσον βίβαιος, ότι ο 'Ανδραλούσιος έπέμενε να τον ξεπαστρέψη, επειδή είχε δολοφονήση και τον πατέρα του!

— Κάμνε γρήγορα να έτοιμα θής, υπέλαθε' να το σχέδιό μου: θα σε δανείσω το άλογό μου' τρέχει σαν πουλί, κι' άς είναι άσχημο σαν όλα τάλογα της πάμπας. 'Αν σου συμβή τίποτα στο δρόμο, ή γρηγοράδα του μόνο θα σε σώση.

— Μα πώς θα σε το στείλω πίσω; — Θα σου δώσω να σε συντροφεύουν δυό γκώσους, απ' αυτούς που σ' έθαύμασαν χθές και είναι τώρα ικανοί να σκοτωθούν γι' αγάπη σου. Αυτοί θα με φέρουν πίσω τον 'Ατσάλη μου, άμα σε βάλουν 'ετό σιδερόδρομο για να πιάς 'ετό Ροζάριο.

— Μ' αν άρίσω έτσι τον Σάρδα, πώς θα μάθω που είναι ο πατέρας μου; — 'Ακουσε, αγαπητέ μου πατριώτη, αυτό είναι δική μου δουλειά. 'Επειτα...

τί να σου πώ; Χθές το βράδυ ο Σάρδας μου έπρότεινε πεντακόσια πιάστρα για να σε σκοτώσω. Σέφερε εδω μόνο και μόνο γι' αυτό. Ούτε εσάντινα έχει, ούτε που είναι ο πατέρας σου ξέρει. Είναι ένας τυχερόματης πρώτης τάξεως.

— Κι' όμως έγνωρίσατε τον πατέρα μου' γι' αυτό είμαι βέβαιος απ' όσα μου είπε.

— Μπορεί' δεν σε πήγαινε όμως 'ετόν πατέρα σου, αφού έθαλε δύο γκώσους να σε σκοτώσουν και τώρα με πληρώνει για να το κάμω έγω.

— Θα έχετε περισσότερα αν με σώσετε...

— «Ω, δε θέλω τα λεπτά σου! ανέκραξε με φρίκην ο πουλπέρος. Φθάνει να μη ξαναϊδω το φάντασμα μου και να γιατρευθώ από το ποτό. 'Ετσι θα είμαι πολύ καλά πληρωμένος. 'Επειτα, έγω δεν έπινα παρά για να μη βλέπω το δυστυχισμένο μου φίλο. Μευ φαίνεται λιγπέν πως θα φύγη κι' αυτός από τα μάτια μου για πάντα, άμα φύγης έσύ από εδω ζωντανός.

— Κ' έγω έτσι νομίζω...

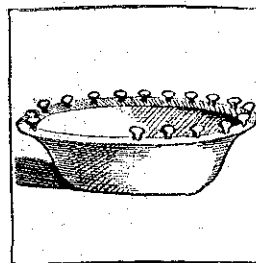
— Πηγαίνω τώρα να σε ετοιμάσω τον 'Ατσάλη. Φάγε εν τω μεταξύ, και σιγά να μη σάκουσεν.

Ο Πέτρος ήρωλούθησεν αυτήν την συμβουλήν και εύρέθη έτοιμος όταν ο 'Αντώνης έπαυήθη.

(Έπεται συνέχεια)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Η λεκάνη των θυσιών

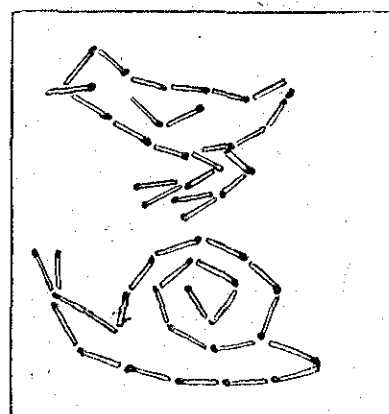
Η λεκάνη αυτή προέρχεται από το Κομμασί και ανήκεν εις τον βασιλέα Πρεμπελί, τύραννον αιμοχαρή. 'Οσάκις απέθνησκε μέλος

της οικογενείας του, διάτασσε να θυσιάσθην ένας υπήκοός του. Η λεκάνη των θυσιών είναι σπολισμένη με μπρούντζινα καρφία, εκτός από το μέρος όπου το θυμα εσθήριζε τον λαϊμόν του. Το αίμα του δυστυχούς ανεμινύσεται με βότανα, και το άφιναν να πήξη και να ξηραθώ μέσα εις την λεκάνην, δια να το μεταχειρισθών κατόπιν ως ποίον ιατρικόν!

Ζωγραφική... χωρίς μουντζούρες

Με σπέρτα, επάνω εις το μάρμαρον ή το σκέπασμα του τραπέζιου, είμπορείτε να σχηματίσετε πολλά πράγματα.

'Ιδήςτε αυτό το κετοπουλάκι και αυτόν τον σάλιαγκαν. Είμποροσιν να σ'ας χρησιμοποιήσουν ως υπόδειγματα. Σχεδιάσατε

με σπέρτα πρώτον αυτά, και προσπαθήσατε κατόπιν να σχεδιάσετε και άλλα. Είναι ώραία διασκεδάσις.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

6'). Διά τους Γαλλομαθεύς

Εσάλλη υπό της Χρυσοσηγήτισσας

U. e. p d. l. n. g. e. t. p. r.

q. n. e. p d. l. n. e

Νάναγνωσθή αυτό το γινωμικόν.

— Να μου επιτρέψετε να σ'ας πληρώσω... ήρχισε να λέγη ο νέος άνοίγων το πορτοφόλι του.

— 'Αδύνατο! τον διέκοψεν ο πουλπέρος' μην επιμείνεις, γιατί θα δυσχεστηθώ. 'Ελα τώρα, από δ'αυ, και προπάντων μη πήξ άλλη λέξι!

Τον ώδήγησεν εις το μαγειρείον και τον έβγαλεν από μίαν θύραν κρυφώ. Τρία λόγια έπερίμεναν έξω εις το Κάμπο.

Τα δύο εκαταλλικεύοντο από δυό γκώσους, ώπλισμένους με λάζους (θηλειές) και με ρεβόλβερ. Το τρίτον έπέριμενε με κατεδασμένο κεφαλί.

'Απεχαιρετίσθησαν. 'Ο Πέτρος άγκάλιασε τον γηραιόν Γάλλον μ' εν αύθρομητον κίνημα συμπαιθείας προς τον δυστυχή άνθρωπον, και κατόπιν έπήδησεν εις την ράχιν του 'Ατσάλη, ο όποιος ήλλαξεν όψιν μόλις ήσθάνθη το βάρος του αναβάτου του.

«Ο!» αυτά έγειναν άθορύβως εις το σκοτός της νυκτός, το όποιον μόλις διακοπτεν ή έγγίξεται χαραυγή, και οι τρεις ταξειδιώται, μετά τον τελευταίον αποχαιρετισμόν, έξέκινησαν κατ' άρχάς με βήμα, δια να μην έξυπνίσουν κανένα. Κατόπιν, άμα εύρέθησαν εις αρκετήν απόστασιν από την πουλπερίαν, ήρχισαν να τρέχουν με καλπασμόν.

γ') Παίγνιον

Εσάλλη υπό της Κραυγής Νίκης

ΠΟΑ	ΚΑΗΣ	ΤΙ	ΟΣ
ΠΕ	ΜΑΡ	ΛΩΝ	ΛΙ
Α	ΓΗ	Ε	ΡΙ

Να συναρμολογηθών οι συλλαβαι αυτές ώστε ναποτελέσουν: Μέγαν 'Αθηναϊον, πόλιν του Βελγίου, αρχαϊον θεόν και Μήνα.

Άλλοσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας 'Αθήνας, τας 'Επαργίας και το 'Εξωτερικόν, είμπορεί να στείλη τας λύσεις εις το γραφεϊόν μας (38, όδος Βύρπιδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθών. Αναλόγως δε του ποσού το όποτον θαποτελεσθή, θα έγγραφωμεν και πάλιν δια κλήρον μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δαρεάν.

Λύσεις του 42ου φύλλου

α') Καλαμπάνα, ήλιοτροπίον, σαύρα, Λεωνίδας.—β') Το καρπούζι.—γ') Το πορτραμένό εύρίσκειται επί του στήθους της.

«Ο Πέτρος έκοιμώτο βαθύτατα...» (Σελ. 384, σ. 6')

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΜΙΚΡΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Ένας φίλος μου μούλεγε: — 'Ο Α... είναι πολύ καλό παιδί. Κάνει καμιά φορά μερικές τρέλλες, αλλά έχει και πολλά προτερήματα. Είναι ευγενής, καλαισθητικός...

— 'Ο Α... καλαισθητικός; τί μου ψέλνεις, φίλτατε; πού την ηύρες την καλαισθησία άπάντω;

— Πολλά πράγματα του την φανερώρουν π. χ. φορεί πάντοτε καινούργια ρούχα, δένει όμορφα τή γραβάτα του και τέλος πάντων, δέν βγαίνει ποτέ του έξω όπως-όπως.

— Δυσπώμαι παλύ, αγαπητέ, γι' αυτά που μου λές και καταλαβαίνω πώς δέν έχεις ούτε τόση δά ιδέα τής καλαισθησίας και θά σου πώ τό γιατί. Πρώτα-πρώτα συγχύεις υπερβολική τήν καλαισθησία με τόν καλλωπισμό, γιατί εκείνος που φορεί, καθώς λές, καινούργια ρούχα και καλή γραβάτα, είναι μοναχά καλλωπιστής και μπορεί να μην έχη ούτε ίχνος καλαισθησίας μέσα του.

Δέν λέγω ότι αυτό είναι άναγκαίο πράγμα, γατί μπορεί ή καλαισθησία και ό καλλωπισμός να βρίσκονται μαζί στό ίδιο άτομο, δέν πρέπει όμως από σημεία που φανερώνουν τό δεύτερο να συμπέρασμε τό πρώτο. Κατόπιν πέφτε; πολύ έξω και σ' ένα άλλο ζήτημα: σύμφωνα μ' εκείνα πουδες, όποιος δέν φορεί καινούργια ρούχα, δέν είναι καλαισθητικός, άρα ένας φτωχός που δέν έχει να φορέσθ, δέν είναι καλαισθητικός κι' έτσι ή καλαισθησία άφίνεται άναγκαστικώς γιά τούς πλουσίους, πράγμα τό όποιον δέν συμβαίνει καθόλου, γατί βλέπομε πολλούς φτωχούς ν' αγαπάνε τό καλό σ' αλήθεια. Σ' αυτό τό ζήτημα; βλέπεις, πολύ γεμίζεται ό κόσμος.

Αθανάσιος Διάκος

Η ΚΟΡΩΜΗΝ ΠΟΔΙΑ

Πέρου τόν Αύγουστον φιλοξενούσαμεν τās εξαδέλφας μου που είχαν έλθη από τήν Αίγυπτον. Μιά βραδυά, τό μορφό τής αδελφής μου δέν ήσυχάζε διάδουλον και έκλαιε πολύ. «Θά κρύνω» λέγει ή μητέρα μου; «και να τού βάλωμε στό στόμαχί του λίγο ρακοστούλι». Έβαλε τότε σ' ένα κατσαρολάκι όλίγο σπύρτο, και έγώ άναψα τό κωμινέτο να τό ζεστάνη. Πώς βράχηκε λίγο ή ποδιά μου δέν κατάλαβα, και κάρνωτας να σβύσω τό κωμινέτο, κορώνει δια μιάς ή ποδιά μου και μια φλόγα ύψώνεται έμπρός μου μεγάλη. «Παναγιά μου! φωνάζω, καιόμαι, καιόμαι!» και προσπαθώ με τά χέρια μου να σβύσω τή φλόγα, αλλά όσω κινούμουν, τόσο περισσότερο άναβε αυτή και εξακολουθούσα να φωνάζω. Άφισαν τό μορφό και έτρεξαν όλες σέ μένα, μη γνωρίζουσαι τί να μου κάνουν. Έγώ δέ δέν έπαυα να φωνάζω: «Θά καώ! γλυτώστε με!» και δόστων να πηδω και ή φλόγα να ύψώνεται έως τό πρόσωπό μου. Με τά χέρια ήδελφών να πού τήν σβύσουν, αλλά χαμένα από τά πολλά, άρπάξει ή εξαδέλφη μου Άθηνά τήν κουβέρτα του κρεβατιού και με άκεπάει και τοιούτοτρόπως σβύνει ή φλόγα, ή όποία λίγο έλειπε να με κάμη στάκτη...

ξαδέλφη μου Άθηνά τήν κουβέρτα του κρεβατιού και με άκεπάει και τοιούτοτρόπως σβύνει ή φλόγα, ή όποία λίγο έλειπε να με κάμη στάκτη... Η ποδιά είχε γίνει κόκκινη, τα δέ άλλα ρούχα μου καπνίσθησαν μόνον έδώ κ' εκεί.

Τά χέρια μας όμως κατεκάησαν, και έως τό πρωί τα δροσίζαμε με τήν άλιμνη. Αί εξαδέλφαι μου εφοβήθησαν πάρα πολύ, καθώς κ' έγω, και δοξάζω τόν Παναγάθον που έγλύτωσα τόσον έφθηνά και με λίγες φυσάλιδες στα χέρια μου μόνον. Τώρα όμως όπου ό κίνδυνος παρήλαθε, γελώ που θυμούμαι πώς δέν έννόησα ούτε έγώ, ούτε άλλη καμιά, να λύσω άπλούστατα τήν ποδιά μου και να φύγη ή φλόγα! 'Ο φόβος τά κάμνει όλα, και πολλάκις με μικρά πράγματα, παθαίνωμεν πολύ μεγάλα...

Αί εξαδέλφαι μου, όταν μου γράφουν, πάντοτε έρωτούν δια τήν κορωμένη ποδιά, τί τήν έκαμα...

Πατήριος Άγγελος

ΣΟΝΕΤΤΟ

Ξωθίες άπλώνουν στα βουνά τό πένθιμο [μαγνάδι] 'Υστερ' από τόν άτονο, τόν μαύρο σκο- [τυμό], Σε λίγο τού χινόπωρου τό πεθαμένο [βράδυ] Θέ να πλακώση γύρω μου βουδδ και [θλιβερό].

Απάλαφρα ταραζεται στό διάφανο σκοτάδι Της λίμνης που μαράζωσε τό άράχνημο [νερό]. Και μες τά νερολούουδα που ξεψυχούν [ομάδι] Γλυστρά του μισοφέγγαρου τό φως νο- [σταλγικό].

Στό δάκρυ τό κατάχλωμο, οι μυστικοί [καύμοι], Άρπες που κλαίτε άπόκρυφα στις έρη- [μιές] Περνούν, περνούν φαντάσματα, θλιμμένοι, [μακρυνοί].

Και μες τά γεροκλάμματα των βραδυνών [τά κρβα] 'Από τούς Ισκιους τής ψυχής στα παγω- [μένα] Κάποια περνάει κηδεία...

Δύρα του Φερραίου

ΠΡΩΤΟΨΙΧΑΛΙΣΜΑΤΑ

Άγεράκι φυσά δροσερό. Σύννεφα τόν ουρανό σκεπάζουν. 'Ο Βασιλιάς ό 'Ηλιος κρύφτηκε. Ένα κομμάτι δέν βλέπεις άπ' τόν γαλάζιο θόλο.

Νά, φαλάτσει, τώρα άρχισε. Τρέχω στό παραθύρο μου. Τά πουλιά φεύγουν τρομαγμένα και πηγαινούν να κρυφτούν

στις φωλίτσες τους. Οι άνθρωποι περνούν πλαστικά να πίνουν στη δουλειά τους. Και ή βροχή μ' ένα μονότονο που νανουρίζε κρότο, πέφτει στη γη και στό παραθύρο μου.

Σέ λίγο σταματά. Η θάλασσα φαίνεται από μακριά βαρυφουσκωμένη, μερικά ξυπόλητα παιδιά τρέχουν γελαστά να βρέσουν τα ποδάκια τους στο νερό, τα πουλιά σκαλίζουν να βρουν τίποτε να φάγουν, ό πετεινός φωνάζει τές θρονιές του, και μια όμορφη μυρωδιά έρχεται άπ' τό βρογιμένο χώμα, ένω ό 'Ηλιος ζωηρός σχίζει τα άραία νεφάρια και προβάλλει π.ό θερμός στόν άκρυσμένο ουρανό...

Πανελλήνιος Πόθος

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

'Ητο μεταμεσημέρια μιάς ημέρας τού 'Ιουλίου. 'Ο ήλιος δέν εχεν ειστεί δύσαί τά φύλλα έφρισσον ύπό τόν πνέοντα ζέφυρον, και τά πτηνά έσκιρτων επί τών δένδρων γλυκοκελαδούντα.

Έξηλωμένους έντός τής αύλής τής έσοχικής οικίας μου, άνεγίνωσκον τήν Διάπλαση, έπειτα άφού έτελείωσα τήν άνάγνωσιν, έεκίνησα δια περίπατον. Μετ' όλίγης ώρας ύπό τά δένδρα πορείαν, έφθασα εις τās χλοεράς όχθας τού «Κρούου ποταμού». Έκαθήσα δια να ξεκουρασθώ επί τής όχθης, και εθαύμαζα τήν περίεψήν, παρατηρών έναλλάξ τό ρεύμα τού ποταμού και τās καταφύτους ράχεις τού βουνού. Μεγαλοπρεπέστατον τοπίον έξευλίσετο ένώπιόν μου. Άριστορά ύψητό βουνόν πυκνώς δενδροσκεπές, δεξιά δ' έτερόν όσαύτως, σχηματίζον μετά τού πρώτου βαθείαν καταφερηή χαράδραν, δια μέσου τής όποιας καταφέροντο θριαμβευτικώς παμφλαζόντα, τά διανηγ' όδάτα τού ποταμού. Άφού δροσερά έπνεες δια τής θελκτικής τοποθεσίας, ταρασσάσα τα πυκνόφυλλα δένδρα. Εις τήν ηδίστην δέ βοήν των δένδρων άναπεκρίνοντο βόδινα τά άργυροειδή νάρματα τού ποταμού. Πτηνά έπέτον οικριτώντα επί των κορυφών των δένδρων, γλυκώς κελαδούντα από καιρού δέ εις καιρόν, άργυρά τις σταγών, έκτρεπομένη, έπιπταν επί των χειρών και τού προσώπου μου, διαλυομένη εις δρόσον. Λαμπρόν διεγράφετο τό άφροσόν νάμα, προσβαλλόμενον ύπό των άκτίων τού δούτος ήλιου. Άτυχώς ό ήλιος μετ' όλίγον έχάθη όπισω από τά ψηλά βουνά, και έπρεπε ν' αναχωρήσω άπεσπάσθη τού μέρους ένθα εκαθήμην; διέβλεφα τό ύστατον προς τήν χαράδραν, και μετά λύπης κατέλιπον τό έξαισιον και γοητευτικόν τοπίον.

Όλυμπος Κύπρου Έλληνικός Ουρανός

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο Τάκης προς τόν Έκτορα: — Βλέπω, λαχανιάζεις έτρέτες πολύ; Και ό μικρός Μιμής παρεμβαίνων: — Μπα, όχι' είναι γορτοφάγος. Έστάλη υπό τής Γαλήνης

Τ' ΑΞΕΧΑΣΤΑ

(Ανώνυμους τού 1897) τρέφοντα δια πάντα άλλον δραχμάς δύο, παρέχονται εις τούς συνδρομητάς μας αντί μιάς μόνον δραχμής και, ταχυδρομικώς άποστελλόμενα, αντί φρ. 1,20.

Αί παραγγελίαι, συνοδεύονται υπό τού αντίτιμου, προς τό Γραφείον τής Διαπλάσεως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Άθήναι, 38, όδός Ευρυπίδου τήν 26ην Σεπτεμβρίου 1912.

Ο ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

Τήν 30 Σεπτεμβρίου, δηλαδή αύριον, λήγει ό 13' Διαγωνισμός Ξεσπαθώματος προς έγγραφικήν συνδρομήτων και άγοραστών εις τήν „Διάπλαση“ δια τό έτος 1912. Έπομένως, όσους συνδρομητάς έγγραφετε και όσα φύλλα πωλήτε ως Πράκτορες από τούδς και εις τό έξής, δηλαδή μετά τήν προθεσίαν, θα περάσουν εις τόν 11' Διαγωνισμόν Ξεσπαθώματος, ό όποιος θα προκηρυχθ' έντός όλίγου σέπ' 1913.

Από τώρα όμως σας λέγω, όσοι όρατε εις τήν σελίδα 10 τού έτος 1912, τίποτε λοιπόν δέν σας έμπούκει ναρχίζετε τās άνεργείας σας πριν δηροσυνέη ή Προκήρυξις τής ηήμες, ή έπισηή δέν ενδυνάμει κατάλληλος. Καί όμως ή μόρφωσις και ή άγωγή των παιδιών κατέ δέν δύναν κοπτεται, ούτε ή ψυχαγωγία των και ή διασκεδάσις, ούτε αυτή ή ημερία έάν ητρεσέται — ούτε πρέπει από τήν πολιτικήν κατάστασιν. Πάντοτε τά παιδιά θέλουν κατ' ή χονον διαδράζον. Καί εις τās οικογενείας εκείνας, οι όποιαι δέν ύποφέρουν οικονομικώς από τήν επιστρατεύσιν, έμπορείτε να εύρετε παιδιά πρόθυμα και τήρα να γίνον συνδρομητάι ή άγοραστάι.

Έγχε 'ετα καλά μου παιδιά! Καί τούτους άχράσαν αυτήν τήν εβδομάδα, και ξεσπαθώσα μου έκαμά, και συνδρομητάς των άναώνων, και όλα. Τά όλίγα λόγια που τούς ειπα εις τήν προηγούμενην μιάς τας ηκούσαν, τά έλασαν υπό όψη τών, ως καλά παιδιά λόγια μητέρας. Τό επαναλαβόντων. Εις αυτές τās περιγραφάς, τās όποιαις οι περισσότεροι μεταχειρίζονται ως πρόσκαιρα διάδιαφορούδ, όσοι μαγαθόν πρέπει να εινε προθυμότεροι.

Τό μόνον δυσέλεστον είναι, ότι προς τό παρόν, θαφίσωμεν τά δωδεκάσελιδα φυλλάδια. Διότι ένεκα τής επιστρατεύσεως, εις τά Τυπογραφέα έμειναν πολύ όλίγοι έγχατά και δέν προσθάίνον. Μόλις και μετά βίας κατορθώνεται να βγαίνη τό φύλλον όκτασελίδιον εις τήν ημεραν των. Σκέπτομαι, ότι και τακτικά αν έξεδόδατο τό περιοδικόν μας με δώδεκα σελίδας, αυτήν τήν έποχήν, προσωρινώς, πάλιν θα αναγκάζομεν να τας περιορίσω εις όπτό. Μη περιμένετε λοιπόν τό ερχόμενον Σέβδατόν τό δωδεκάσελίδιον τού 'Οκτωβρίου. Έδχρησθε μόνον να τελεψώσουν τά πράγματα καλά και γρήγορα και τότε βέβαια θα ξαναρχίσουμε τά δωδεκάσελίδια, και μάλιστα συγχρότως, δια να αναπληρώσωμεν τήν έλλειψιν αυτών των ημερών.

Τ' Αξέχαστα τού αγαπητού συνεργάτου μου κ. Ευστρατιάδου (Έυελον), ως αναμνησις τού πολέμου τού 97, είναι τώρα πολύ επίκαιρα. Σας συνιστώ τήν δημοσιευομένην σή-

μερον άγγέλιαν. Με μίαν μόνην δραχμήν αποκτάτε ό συνδρομητάς μου τό όμοιον βιβλίον, ή όποιον δια τού άλλου τιμείται δραχμάς δύο. Είναι ένα δώρον, τό όποιον κάμνει ό συγγραφέας εις τά καλά παιδιά τής „Διαπλάσεως“.

Όρατόν τό διηγηματικά σου, 'Αλέξανδρε Τηλ. Σιαμ. Άλλά ή Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών είναι άποκλειστικόν προνόμιον τών ετησίων συνδρομητών που έχουσι και ψευδώνυμον. Συ, ως άπλουδ άγοραστής, δέν έμπούεις να στέλλης έργα σου προς δημοσίευσιν εις τήν Σελίδα.

Κ' έδώ τά ίδια, Υίτην Στοργή. Δέν άκούονται πολλάι ζητωκραυγαί, αλλά ούτε κ' ένα παράπονον. Οι Έκθροποι είναι σωμακοί, σκεπτικοί, διότι αναγνωρίζουν τό σοβάρον τής περιστάσεως. Κι' είναι άπορασιτισμόν δλοι να κάμουν τό χρέος των. Αυτός είναι ό αληθινός πατριωτικός ένθουσιασμός. Όχι τά λόγια και ή φωνές...

Από τήν επιστολήν τής 'Απελευθεμένης Κόρης άντιγράσω τά έξής: 'Τί συνηθιστόν θέαμα που ήτο όταν διεσταυρώθησαν δύο βαπόρματα με έσόδρους και δλοι έφώνάζαν: Ζήτω ό κάλεμο! Δόξα τ'ήν 'Ελλάδα μας! Τί πατ' άλλο δέν έπόθησα εκείνη τή στιγμή, παρά να ήμουν άνδρας δια να περιβληθώ τήν σφύην τού στρατιώτου και να πάρω τό τουφέκι να να πολεμήσω. Έδγχε, 'Ελληνοπούλα! 'Εγχεις άκρο, 'Εσπίεις. 'Ο γοργισμός τών δώδ φύλων είναι λείψανον παλαιάς άγωγής που ήχρυσε παντού τά καταργητά. Καί εις τήν 'Ελλάδα άκόρη, κορίτσια πηγαινούν τώρα εις 'Ελληνικά Σχολεία και Γυμνάσια άγορών εκπαιδεύονται μαζί. Άφινω δά τό Πνευματικόν. Έν τούτοις, δέν είναι καιρός άκόμη να λείψη και ό φαργμός εκείνος, που σου κάμνει τασυ κακήν έντύπωσιν. Κατ' ουσίαν είναι περιττός, αλλά κατά τύπου γρειάζεται. Δέν ήλθεν ή ώρα του να πέση, αλλά θα έλθη. Μην άναυτομονή.

Τηναιώριχη 'Ελληνίς, πολύ με συνεκίνησε ή πατριωτική σου επιστολή. 'Ελλίπω να μην άρχησής πάλιν να μου γράφης. Όποιος θέλει, πάντα εύρίσκει καιρόν.

Αί λύσεις τών εβδομαδιαίων Διαγωνισμών, Νέα Γενεά, πρέπει πάντοτε να συνοδεύονται με δέκαλέπτον γραμματισμόν, είτε άγοραστής τας στέλλη, είτε συνδρομητής μετά ψευδωνύμου ή άνευ. 'Ο Διαγωνισμός τών Πνευματικών Άσκήσεων είναι άλλος.

Ένα λάθος τυπογραφικόν εις τ' αποτελέσματα τού Διαγωνιστού των Άσκήσεων: Η Βιβλιή 'Ελληνοπούλα (Γ' βραβείον Μεγάλης Τάξεως) έχει Άσκήσεις 14+8 και παίρνει 11 Έξσημα. Μεταξύ δηλαδή τού 14 και τού 8, πρέπει να προστεθ' +8=11.

Ηρωίς τού 21, πολύ μου άρεσε τό γράμμα σου με τόν χαρακτηρισμόν τού 'Ιστικώπου. Διά τό άλλο, δέν έμπορούσα να κάμω εξαίρεσιν, διότι όταν τό έλαδα, ή Σελίς ήτο πλέον συμπληρωμένη. Μα όλα σου καχοφαινονται έσέναι Εύτυχούς που τε κάμνει να τεθυμώνης ή άγάπη. Άν δέν ήτα κι' αυτή, άλλοίμομόν μου!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρινόντων: 'Από 'Αεροπλάνου τού Βασιλέως των Βαλκανίων — 'Χωρίς τίτλον τής 'Ηρωίδος τού 21 — 'Στην πατρίδα μας τού 'Εσπέρου — 'Περίπατος τού Περασός — Μικρά διάφωρα διαφόρον.

Απορριπτόντων: 'Θλιβερόν θέαμα (Ολιβερόν και κακογράμμενον) — 'Οι έσόδροι (ή επιστολή σου τά έλεγε καλλίτερα) — 'Τό τερασπομένον πέταλον και άλλα μεταφορικά εκ τού Γαλλικού (ή γλώσσα άδόκιμος) — 'Αλ. Καρχαριάκης (παράκαιρον) — 'Με τό στανιό λοφάκι (και πάλιν δέν έπέτυχε) — 'Αλόχανο και χύτρα (άτεγνοι σιτοι.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνασυνέτα, άν δέν συνοδεύεται υπό τού δικαιώματος φρ. 1. Τα εγκρινόμενα ή άνεγκρινόμενα ίσχυουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1912. Όσα συνοδεύονται από α. άνήκουν εις άγοράν, και όσα από κ. εις κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Νέα Γενεά, κ.

'Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους τής: Μελαχροινή 'Ελληνοπούλα (προς τό παρόν δέν ύπόκει φοβός; ξεύρω πόσον μ' αγαπάτε και προσκαλώ να μη σάς λείψω ούτε ένα Σάββατον) 'Ελληναίη Σημάλα (άνενόσω τήν συνδρομήν σου κ' ευχαριστώ, τιμοκατάλογον έστειλα) Μαιώμιον Κέμα (έλαδα, εύχαριστώ) Μελάνη Ναυτοπούλα (έληφθησαν σε συγκαίρω δια τήν έπιτυχίαν) Βασιλέα των Βαλκανίων (καλώς να έλθης) Γαλιτεία (έστειλα δέλω ότι παντού περνάς όρατα) Πεσοά (ας έλπίζωμεν ότι θα κληρωθ' ηναι, είναι λάθος και τό διορθώνω) Ρόζαν Π. Άμ. (από μίαν δραχμήν καθέμια τό έτος μας άρχίζει τήν 1ην Δεκεμβρίου) Μισογοντοκαπνισμένη Γαλανόλευκη (ήρχισα να διαδίζω τας έντυπώσεις σου, αλλά έστάθη άδύνατον να προχωρήσω τί βιαστική καταγραφά) Ποιμενίδα τού Αίνου (ώραίο τό γραμματάκι σου) ή Σουλβία κάμνει θερινά; διακοσμή; άί περί ών έρωτάς, είναι) Έκείνη κλπ. κλπ.

Εις όσας επιστολάς έλαδα μετά τήν 26 Σεπτεμβρίου, θα πανήσω εις τό προσέξες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμός Λύσεων Ανούστου — Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον εγκρινόμενον δια τό 1912 συνδρομητάι ή αδελφοί συνδρομητών, δύναται να συμμετάσχον τού διαγωνιστού τούτου των Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ. Πάντες οι άλλοι πρέπει να έσκαλιούν δια τας λύσεις των έκάστου φυλλάδιου, — δασυδίποτε και άν εινε, — γραμματισμόν άσφάριστον 10 λεπτών οι συνδρομητάι και τάδε λφια των, και 20 λεπτών οι κατά φύλλον άγορασταί, άλλως δέν λαμβάνονται ύπ' όψην αι λύσεις των.

Ο χρόνος των λύσεων επί τού όποιού και μόνον δέν να γοφωσι τās λύσεις των πάντες άνεπαράστως οι διαγωνιζόμενοι, παλείται εν τώ Γραφείω μας εις πρακτικούς, άν έκατος περιέχει 20 φύλλα και τέλειται φρ. 1. Αί λύσεις τού παρόντος φύλλου είναι δέκαται παντοχόθεν μέχρι τής 1ης Νοεμβρίου πέραν δέ τής προθεσμίας ταύτης, μόνον άν ήλθουδν πρό τής δημοσιεύσεως των γίνονται δέκται.

Τούς λοιπούς όρους, βραβεία κλπ. ιδε εις τόν 'Οδηγόν τού Συνδρομητού, Κερφ. Άρ. 5', φύλλον πρώτον έ. έ. 'Ο 'Οδηγός στέλλεται εις πάντα αλτούντα.

443. Λεξιγράφος

Έν έντομον με νήσον 'Απλό; όθ άνενοσάζη; Καί άνοκτα άγαθόν. Τού Άργους θά δηλώσης. Έστάλη υπό τής Κόρμην

444. Μεταγραμματισμός

Ποταμό τής 'Ιταλίας Τό καρδί άν άλλάξης; Εις τήν θέσιν τού δόχαιόν Μ' έκπληξί σου θά κινετ' άξής. Έστάλη υπό τού Άγματαλού τού 'Ολυμπού

445. Πυραμίδ

+ Οι σταυροί άποτελούν ζών... * + * = Σύδεσμος ύποθετικός... ** + * * = Όρος κ.δ. Τουρζία... * * * + * * * = Άρχαίος στρατιώτης... Έστάλη υπό τού 'Ηλιου τής 'Ελευθερίας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν ψυχάν ἡμῶν ἠθικοῦς καί ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησια δρ. 8,—	Ἔτησια φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνιος 2,50	Τριμήνιος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶντα ἐκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ὀκτωβρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 45

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΟΠΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ' (Συνέχεια)

Τὰ πεντακόσια πιάστρα τοῦ Ἰγνατίου.

Ὁ Ροδριγιγὲς ἐκοιμήθη βαθύτατα δύο σελίδων ὄρας καὶ ἀποτόμως ἐξύπνησεν.

Κάποιος ἔφαχνε σιγά-σιγά τὰ θυλάκια του. Ὁ Ἀνδάλουσιος ἐδράζε δυνάτῃ τὴν χεῖρα τοῦ λοικοδοῦτου καὶ ἀνεκαθίσε χωρὶς νὰ τὴν ἀφίση.

ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἐτοιμοσύνης του λυγίας, ἀνεγνώρισε τὸν Πάντσον, τὸν χθεσινὸν αὐτοῦ συνόχο, τὸν ὁποῖον εἰς μάτην εἶχαν ἀναζητήσει πρὶν πέση νὰ κοιμηθῇ.

—Τί κάνεις ἐδῶ; τὸν ἠρώτησαν αὐστηρῶς.
—Ἐρχόμενον νὰ σὰς ξυπνίσω, γιὰτὶ κατὰ συμβαίνει.
—Νὰ μὲ ξυπνίσῃς ψάχνωντάς τῆς τσέπες μου;
—Ἐχάτε λάθος: σὰς ἐσκουνοῦσακ μόνον...

Ὁ Σάρδας δὲν ἔκρινε φρόνιμον νὰ ἐπιμείνῃ. Κατέβη ἀπὸ τὸ τραπέζι του, ἐπῆρε τὸ ρεκάντο του καὶ ἐξῆλθε μὲ τὸν χωρικόν, διασκελιζόν τούς κοιμωμένους. Ἄμα εὐρέθησαν ἔξω, τὸν ἠρώτησε:

—Τί συμβαίνει λοιπόν;
—Κοιμώμενον ἔκει—πέρα, κοντὰ εἰς ἀλόγο μου, ἀπεκρίθη ὁ Πάντσος. Μία στιγμὴ ἐξύπνησα καὶ εἶδα τὸν Ἀγνώνη νὰ εἶναι ἀφθονο κριθάρι εἰς τὸν Ἀτσάλη του, σὺν νὰ ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ δρόμο μακρυνό. Αὐτὸ μ' ἔβαλε σὲ ὑποψία καὶ δὲν ἔξανακοιμήθηκα γιὰ νὰ παρατηρῶ...

—Καί, τί εἶδες;
—Δὲν θὰ σὰς τὸ πῶ, ἂν δὲν μοῦ δώσετε τὰ πεντακό-

σια πιάστρα τοῦ Ἰγνατίου τοῦ τὰ ξαναπῆρατε.

—Ποῦ τὸ ξέρετε;
—Τὸν ἔφαξα καὶ δὲν ἦρα τίποτα.
—Δὲν τὰ πῆρα ἐγώ...
—Ὅχι, ἐσεῖς τὰ πῆρατε, σὰς εἶδα.
Κι' αὐτὰ ἔφαχνα νὰ βρῶ προτῆτερα...
—Μ' αὐτὰ τὰ λεπτά δὲν εἶνε δικά σου.

—Δικά μου εἶνε, ἀφοῦ ὁ Ἰγνατίου ἦταν ἀδελφός μου.

—Αὐτὸ πρέπει νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξησ.
—Ὅχι εἶνε' τί θίλεις τώρα;
—Θέλω νὰ μοῦ δώσετε τὰ πεντακόσια πιάστρα τοῦ ἀδελφοῦ μου κ' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ τί εἶδα.
—Ἄν αὐτὸ ποῦ θὰ μοῦ πῆς ἀξίζει τὸν κόπο, θὰ σοῦ τὰ δώσω.

—Εἶδα τὸν Ἀγνώνη νὰ ξυπνᾷ τὸν Γερώνυμο καὶ τὸν Ἀνσελμο, πρὸς καὶ μούσαν κοντὰ μου, καὶ τὸν ἀκούσα νὰ τοὺς λέγ,....

Ἐδῶ ἐσταμάτησε τὴν ἐκμυστήρευσιν του διὰ νὰ ἐρωτήσῃ.

—Μὰ μὲν ἐρρίξασθε πῶς θὰ μοῦ δώσετε τὰ πεντακόσια πιάστρα;
—Σοῦ ὀρκίζομαι.
—Ὀρκισθήτε ἐστὶ ζωὴ σας!
—Ὀρκίζομαι ἐστὶ τὴ ζωὴ μου.

—Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Πάντσος, ἀκούσα τὸν Ἀγνώνη νὰ τοὺς λέγῃ: «Σηκωθήτε καὶ σελλώσατε τὰλόγα σας γιὰ νὰ ὀδηγήσατε τὸ μικρὸ Γάλλο σὲ κανένα μέρος σίγουρο...»

—Σάγκρε ντέλ Κρίστο! ἐβλασφημῆσεν ὁ Σάρδας ἐπληρόμενος μὲ προδοσίαι!...

—Ἐ! δὲν μοῦ ἀξίζουν τώρα τὰ πεντακόσια πιάστρα...

Ὁ Ἰσπανὸς προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε καὶ ἀνέκραξε παράφορος:

—Σελλώσατε τὰλόγο σου καὶ ἄς τοὺς κυνηγήσωμε! Ἄν κατορθώσωμε νὰ τοὺς προσφθάσωμε, τοὺς εἰρήνομε τὸ λάζο. Ζωντανὰ ἢ πε-

«Συριγμός διέσχισε τὸν ἀέρα...» (Σελ. 390, στ. α')

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 42ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 385)

ΑΘΗΝΩΝ: Θεοδ. Παναγιωτόπουλος, Ἀθ. Ζ. Χανιώτης, Μαρουσιουκασιμένη Γαλανόλεωσι, Νέα Γενεά, Νικ. Α. Μελισσανός, Ξενητευμένη Ἑλληνιστοπόλι.
ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ: Πόπη Δ. Ψαρρά, Κουκουλάς, Ἀλ. Ι. Καλαβρῆτος, Θεοδ. Βαρέλας, Ὀλγα Θ. Κατάνη, Σπ. Θ. Καζιάνης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Δημ. Κ. Χονδρός.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ἰωάν. Κλάδης Χρ. Κ. Γεωργακόπουλος, Ν. Δ. Χωραφάς, Σπ. Γ. Φίλλπας.
ΙΘΑΚΗΣ: Παναγ. Ἀρσένης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Νικ. Δ. Κακολλίης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυκόπουλο.
ΣΗΡΑΦΙΜΗΣ: Ν. Ι. Κίννος.
ΣΥΡΟΥ: Πιπίτσα Ἀριστ. Μονόπουλο.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Βασιλικὴ Κ. Τσουλουροπούλου, Γενναϊοφύνης Ἑλληνίς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐφθόνων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθη ἡ ἐν Σπάρτῃ Ν. Ι. ΚΙΝΝΑΣ ὁ ὁμοῖος ἐνεργῶς διὰ τρεῖς μῆνας, ἀπὸ τῆς Ὀκτωβρίου.

Πλεονάζον λεπτὰ 10 διὰ τὴν προσεχῆ Διαγωνίαν. Οἱ ἀποστελλάντες ἄνευ δεκαλέτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὐτε οἱ ἀποστελλάντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέτου. (Ἐξαμαρτυροῦν ὀθωμανικὸν 10 παρα ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτὰ ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμμαζοῦμενον 20 παρα.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 12 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)
πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,40 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηρηλῆθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1911

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδελτος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τῆς Ἐπαρχ. ἄδελτος 3,50, χρυσόδ. 6,50. Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλευθέρως ταχυδρ. τιμῶν: Ἄδελτος φρ. 7—Χρυσόδελτος φρ. 10.

Τόμοι 6: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1911, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδελτος φρ. 8—Χρυσόδελτος φρ. 10.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1911,
κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὁσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, ποσειατικά καὶ ἡθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Παιδῶν.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.
Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Δυνάμω μικρῶν μυστικῶν, Ἐκαστον τετράδιον φρ. 0,45
Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,—
Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Παιδικὸι Ἀλόγοι (Κουγιτῶν) Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20.
Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2, χρυσόδελτος φρ. 3,50.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὀμοῦ, φρ. 2,50.
Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Ὁ Πυρροπόλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50 Χρυσόδ. φρ. 5.
Ἰππερ Παρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Ὁ Φώτης. Ἐπιμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον μὲ παχέα στοιχεία τὸ διελθάνον, καὶ μὲ κεφαλαία τὸ τραπέδιον. Ἐλαττωσὶ δὲ 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐπιπλέον τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, εἶνε καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἐξ λέξεως ἀπλά. — Αἱ μὴ συνδεδεμέναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελιαὶ δὲν δημοσιεύονται.

Φιλτάτη Ἀγκυρα τῆς Ἐδνυχίας, πρὸς τί ἢ τὴν σιωπῇ σου;... Τί γίνεσαι τόσον καιρὸν; Ἀγαμέμνων!... Ἡ Ἄγνωστος.

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ

Γενόμενον νέων ἀρχαιοτέρων ἐξελέγησαν: Πρόεδρος καὶ ταμίας Ἐυγενὲς Ἰδανικόν, Ἀντιπρόεδρος Λεοντόκαρδος Σουλιώτης, Γραμματεῖς Ἐνδοξὸ Μεσολόγγι, Σάβουλοι Ἑλλίσι τῶν Ὑποδούλων, Στέφανος Δόνος, Ἰωάννης Δημητριάδης. Συνελθόν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, παμφηφαί ἀνεκέρηξε μὲν γενικὸν ἀρχηγὸν Δωδωναίων, διέγραψε δὲ Δάφνης Στέφανον τοῦ τε καταλόγου τῶν μελῶν καὶ τοῦ ψηφοδελτίου.

Ὁ Πρόεδρος Ἐυγενὲς Ἰδανικόν. (1Β', 290)

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομητὰ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώσων ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

446. Ἐπιγραφή
ΟΝΙΑ
ΡΟΕΘ
ΧΥΦΥ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου

447. Μεταμορφώσεις

Ἡ Χίος διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Σάμος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τρελλὸ Ναυτάμ

448. Φύρην-Μίγδην

Ἐνμαθῶσα ἔλαρε τρηπιάς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀττικῶ Οὐρανοῦ

449 - 450. Λογοπαίγνια

1.— Ποία ἀρχαία πόλις ἰσχυρίζεται ὅτι κλαίει;
2.— Ποῖον ζῶον βεβαίως εἶνε ὄνος ἐνῶ δὲν εἶνε;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τοῦ Ἀγροῦ

451. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, σχηματίζον ἀρχαίον θεόν:

1, Κράτος τῆς Εὐρώπης; 2, Πόλις τῆς Ἑλλάδος; 3, Μεγάλῃ νῆος τοῦ Αἰγαίου; 4, Κράτος τῆς Εὐρώπης; 5, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σαυθοῦ Μαρκησίου

452. Ἐπιποσύμωρον.

ασοκωαα - ιασοιαα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρτυρος τῆς Ἐλευθερίας

453. Γρίφος

διὰ	διὰ	τι	τι
Ἰοῖ	λυε'	πλα C ::	αρ
διὰ	διὰ	τι	τι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρσῆος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38

383. Εὐρυδαδῆς (εὐρύ, βία, δία.) — 384. Ἐριφος-Σέριφος. — 385. Πόλ- ἀπό. — 386. Ἡ καρμάνη τῆς Ἐκκλησίας.

Γ 388. Τὸ ἀρσενικόν. — Δ 389. Νῆσος, νόσος, πόσος, πόλις. ΒΟΛΟΣ — 390. ΙΑΙΟΝ (Ἰω- ΙΑΠΩΝΙΑ — 391. ΙΑΙΟΝ (Ἰω- ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ ἄνηξ, Ἀλεξάνδρεια, Ἄγις, Αἰρὸς, ἸωάνΝινα.) — 391. Φύσσεως κακῆς σημεῖον ἐστὶν ὁ φθόνος. — 392. Τῆς περὶ τὸ ὄμμα ἕγείας μὴ ἀμέλει. (τ' εἶς περὶ τος - ὄμμα ἤγ' ἴασμοι - α μὲ λῆ.)

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1911 ἐνεκεν ἀπαιτίας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὅποια τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζί καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1911, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια ἐπερίσσευσαν καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.